

A Debreceni Ítéltábla, mint másodfokú bíróság a Debrecenben, 2016. október hó 17. napján tartott nyilvános ülés alapján meghozta a következő

í t é l e t e t :

A halált okozó testi sértés büntette miatt a vádlott ellen indított büntető ügyben a Miskolci Törvényszék 2016. évi április hó 21. napján kihirdetett 8.B.15/2016/14. számú ítéletét akként változtatja meg, hogy a szabadságvesztés büntetés tartamát 6 (hat) év 6 (hat) hónapra, a közügyektől eltiltás mellékbüntetés tartamát pedig 7 (hét) évre enyhíti.

Egyebekben az elsőfokú bíróság ítéletét helybenhagyja.

A vádlott által az elsőfokú bíróság ítéletének kihirdetésétől a mai napig előzetes fogva tartásban töltött időt is beszámítja a kiszabott szabadságvesztés büntetésbe.

A másodfokú eljárásban 13.970 (Tizenháromezer-kilencszázhetven) Ft a vádlottat terhelő bűnügyi költség merült fel.

I n d o k o l á s :

Az elsőfokú bíróság ítélete ellen a vádlott és a védő enyhítés végett jelentettek be fellebbezést. Az ügyész az ítéletet tudomásul vette.

A fellebbviteli főügyészség a törvényszék ítéletének helybenhagyását indítványozta.

Az ítéltábla a törvényszék ítéletét az azt megelőző bírósági eljárással együtt a Be. 348. § (1) bekezdése alapján a Be. 361. § (1) bekezdése szerinti nyilvános ülésen teljes terjedelmében felülbírált és megállapította, hogy az elsőfokú bíróság az eljárási szabályok maradéktalan betartásával ügyfelderítési kötelezettségének hiánytalanul eleget tett.

A tárgyaláson megvizsgált bizonyítékokat egyenként és összességükben is okszerűen értékelte, ezért az általa rögzített tényállás megalapozott, az csupán kisebb részben szorul pontosításra az előéleti adatoknál a Be. 351. § (2) bekezdés c) pontja felhívásával a következőképpen:

Az ítélet 3. oldalán az előzményi elítélések gyakorlatilag 1-6. sorszámgig kerültek feltüntetésre. Az utolsó bekezdés a Kazincbarcikai Járásbíróság 2013. március hó 19. napján jogerőre emelkedett

Bk.61/2013/2. számú összbüntetési ítéletének a megjelölését tartalmazza, mely ítélet az összbüntetés tartamát 1 év 1 hónap börtönbüntetésben állapította meg a 2-3-4-5. sorszám alatti elítélések összbüntetésbe foglalása során.

A 6. sorszám alatti ítélettel határozott a bíróság a korábbi felfüggesztett szabadságvesztés büntetések végrehajtásáról, kivéve az 1. sorszám alatti elítélést.

Az így pontosított tényállás most már irányadó a másodfokú eljárásban a Be. 352. § (2) bekezdése értelmében.

A megalapozott tényállás alapján az elsőfokú bíróságnak a vádlott bűnösségére vont következtetése kifogástalan és cselekményének halált okozó testi sértés büntetéként történő minősítése törvényes a Btk. 164. § (1) bekezdés, (8) bekezdés II. fordulatára figyelemmel.

A büntetés kiszabása során irányadó körülményeket túlnyomórészt helytállóan tárta fel a törvényszék, azonban a büntetett előélet körében a visszaesői minőség külön súlyosító körülmény a Kúria 56. BK. vélemény II/2. pontja iránymutatásának megfelelően.

A fellebbviteli főügyészség átiratában kifogásolta, hogy a vádlott javára a tartási kötelezettséget miért nem vette figyelembe az elsőfokú bíróság, e körben azonban az ítélet tábla osztotta a törvényszék álláspontját, miszerint enyhítő körülmény, ha az elkövetőnek tartásra, illetve nevelésre szoruló hozzátartozói vannak, ez azonban nem vehető figyelembe annak javára, aki gondoskodási kötelezettségét nem teljesíti. (Kúria 56. BK. vélemény II/4.)

Az elsőfokú bíróság helyesen szabta ki a szabadságvesztés büntetést a vádlottal, mint visszaesővel szemben. A büntetés kiszabása során irányadó enyhítő és súlyosító körülmények nyomataként azonban nem kellő mértékben vette figyelembe. A Btk. 79. §-a rögzíti, miszerint a büntetés célja a társadalom védelme érdekében annak megelőzése, hogy akár az elkövető, akár más bűncselekményt kövessen el.

A Btk. 80. § (1) bekezdése kimondja: A büntetést az e törvényben meghatározott keretek között, céljának szem előtt tartásával úgy kell kiszabni, hogy az igazodjon a bűncselekmény tárgyi súlyához, a bűnösség fokához, az elkövető társadalomra veszélyességéhez, valamint az egyéb enyhítő és súlyosító körülményekhez.

A büntetés kiszabása során az adott bűncselekmény konkrét elkövetési körülményei nem hagyhatóak figyelmen kívül, nevezetesen az, hogy az alkoholos befolyásoltság alatt álló ... sértettet a vádlott csupán két ízben ütötte meg a fején kis-közepes erővel. Ennek következtében a felső- alsó ajkon elhelyezkedő repesztett sérülés, szájnyálkahártyai bevérzése, illetve a baloldali orr-ajakredőben elhelyezkedő bőrzúzódás alakult ki, ezek gyógytartama túlélés esetén 8 napon belüli lett volna. Az ütések hatására azonban a sértett egyensúlyát veszítve a földre esett, fejét a kemény járólaphoz ütve. A földre zuhanás hatására a sértettnél kiterjedt lágyburok alatti vérömleny nyomán a nyúltvelői légző-, keringőközpontok összenyomódása miatt heveny légzési és keringési elégtelenség állott be, mindez a sértett halálához vezetett.

Helytálló következtetést vont a törvényszék arra, hogy az irányadónak elfogadott tényállásból a vádlottnak a sértett testi épsége elleni egyenes szándéka kétséget kizáróan megállapítható, ugyanakkor azonban a halálos eredmény bekövetkezését nem kívánta és abba bele sem nyugodott. A vádlottat a bekövetkezett eredmény vonatkozásában gondatlanság terheli, mely hanyagságban

határozható meg, ugyanis cselekménye lehetséges következményeit azért nem látta előre, mert a tőle elvárható figyelmet, körültekintést elmulasztotta.

Nyilvánvaló az is, miszerint nem kétséges, hogy a lágyburoki vérömleny kialakulásához önmagában a 2 rendbeli kis-közepes öklütés nem volt elegendő, ehhez az kellett, hogy a test teljes tömegével hanyatt zuhanjon és a földhöz csapódás okozta a lágyburokban keletkezett vérömlenyt.

Az igazságügyi orvosszakértők maguk is nyilatkozták az ügyben megtartott tárgyaláson, hogy az eset a bántalmazás módját illetően, majd a ténylegesen bekövetkezett eredmény tekintetében igen sajátságos eset. (13. sz. tárgyalási jegyzőkönyv 37. oldal)

Az ítéletábra az eddig megjelölt körülményeket is figyelembe veendőnek tekintette a büntetés kiszabásánál.

Nem hagyható figyelmen kívül az sem, hogy a büntetés kiszabása során a fokozatosság elvének is meg kell felelnie a kiszabott büntetésnek.

Az előbbieken túlmenően a Btk. 80. § (2) bekezdése kiemeli, miszerint határozott ideig tartó szabadságvesztés kiszabásakor a büntetési tétel középértéke irányadó. A kialakult bírói gyakorlat szerint a középértéktől jelentős mértékben történő eltérést az eljáró bíróságoknak kötelességük indokolni.

A büntetés-kiszabás során értékelhető tényezők kapcsán a Kúria 56. BK. véleményének I. részében a következőkre mutat rá:

A bíróság által megállapított minősítéshez kapcsolódó büntetési keret - figyelembe véve a Btk. Általános Része rendelkezéseit is - büntetést meghatározó alapvető tényező. Ez jelöli ki azokat a határokat, amelyek között a súlyosító és enyhítő - összefoglalóan a büntetést befolyásoló - körülmények a büntetést alakíthatják.

A büntetést befolyásoló körülményeket tehát nem elvont általánosságban, nem mechanikusan, hanem a konkrét ügy tényeire vonatkoztatva kell értékelni, és a határozatban megindokolni. Valamely, általában súlyosítónak vagy enyhítőnek tartott tényezőt akkor lehet a konkrét ügyben is ilyenként értékelni, ha az indok, amely miatt annak súlyosító vagy enyhítő hatása van, az adott ügyben is megállapítható.

Általánosságban szólva: A büntetést befolyásoló tény nyomtatéka annál nagyobb, minél nagyobb mértékben áll fenn az indok, amely miatt az adott körülménynek enyhítő vagy súlyosító hatása van. A bűnösségi körülményeket egymással egybevetve, összefüggésükben kell értékelni. Nem a számuk, hanem az adott esetben meglévő hatásuk a döntő a büntetés meghatározásánál.

Azonos jelentőségű enyhítő és súlyosító körülmények egymás hatását semlegesíthetik. Lehetséges, hogy a súlyosító körülményeknek együttesen vagy közülük egynek olyan nagy nyomtatéka van, hogy az a szemben álló körülmények hatását teljesen kioltja, és az enyhítő körülmények mellett is sor kerülhet a büntetési keret felső határának megfelelő büntetésre.

Az ítéletábra ellentétben a törvényszékekkel arra a következtetésre jutott, hogy a bűncselekmény tárgyi súlyához, a bűnösség fokához, az elkövető társadalomra veszélyességéhez, valamint az enyhítő és súlyosító körülmények közel azonos nyomtatékához képest, szem előtt tartva a fokozatosság elvét is, nem indokolt jelen ügyben a büntetési keret felső határának megfelelő

büntetés kiszabása a vádlottal szemben, így szabadságvesztését az ítélőtábla 6 év 6 hónapra, míg a mellékbüntetésként kiszabott közügyektől eltiltást 7 évre enyhítette.

Az ítélőtábla abban osztotta az elsőfokú bíróság álláspontját, hogy mindenképpen indokolt az adott bűncselekményre a középértéket meghaladó büntetés kiszabása az eddig részletezett érvelés okán.

A büntetési tételkeret középértékét irányadónak tekintő szabály nem érinti azt, hogy a bíróságnak a törvényben írt kereteken belül, az egyéniesítés követelményét alapul véve kell kiszabnia a tetтарыos büntetést.

Amennyiben a bíróság a határozott ideig tartó szabadságvesztést nem a középérték körüli tartományban szabja ki, hanem attól lényegesen eltér, számot kell adnia arról, hogy ezt milyen szempontokra tekintettel tette (BH.2001.354.).

A törvényben tükröződik a jogalkotónak az az elvárása is, hogy a bíróság adjon kimerítő indokolást a tételkeret adta lehetőség kihasználásáról.

Az ítélet indokolásában a kiszabott büntetést mindig indokolni kell (Be. 258. § (3) bekezdés e) pont), de külön a középértéktől eltérő büntetés kiszabását akkor kell kimerítően megindokolni, ha az eltérés jelentős.

A bíróság ugyanis jogosult annak mérlegelésére, hogy a törvényi büntetési tétel keretei között milyen büntetés áll arányban a bűncselekmény tárgyi súlyával, az egyéb enyhítő és súlyosító tényezőkkel (13/2002. (III.20.) AB határozat).

Az enyhítés végett bejelentett fellebbezés eredményes.

Az elsőfokú bíróság ítéletének egyéb rendelkezései törvényesek és helyesek.

A kifejtettekre tekintettel az ítélőtábla a törvényszék ítéletét a Be. 372. § (1) bekezdése alapján a rendelkező részben foglaltak szerint változtatta meg, míg egyebekben helybenhagyta azt a Be. 371. § (1) bekezdését megjelölve.

Az előzetes fogva tartásban töltött idő további beszámításáról a Btk. 92. § (1) és (2) bekezdései alkalmazásával döntött.

A másodfokú eljárásban felmerült bűnügyi költség viselésére vonatkozó rendelkezés a Be. 381. § (1) bekezdésén és 338. § (1) bekezdésén alapul.

Debrecen, 2016. október 17.

Dr. Balla Lajos sk. a tanács elnöke, Dr. Nagy Éva sk. a tanács tagja, előadó, Szabóné dr. Szentmiklóssy Eleonóra sk. a tanács tagja

Záradék: A Miskolci Törvényszék 8.B.15/2016/14. számú ítélete az ítélőtábla jelen határozatával jogerőre emelkedett és végrehajtható.

Debrecen, 2016. október 17.

. Balla Lajos sk.
a tanács elnöke